

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobkyně: **Mgr. H. Ř.**
bytem X
zastoupena Odborovým svazem státních orgánů a organizací, IČO:
00469351
se sídlem Praha 1, Senovážné náměstí 978/23

proti
žalovanému: **Nejvyšší státní tajemník**
se sídlem Praha 1, Jindřišská 34

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 5. 2025, č. j. MV-33005-8/SR-2025,

takto:

- I. Rozhodnutí Nejvyššího státního tajemníka ze dne 15. 5. 2025, č. j. MV-33005-8/SR-2025, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení 3 000 Kč, a to do rukou jejího zástupce Odborového svazu státních orgánů a organizací.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítnuto její odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí státního tajemníka v Úřadu vlády České republiky ze dne 7. 1. 2025, č. j. 526-2025-UVCR. Uvedeným rozhodnutím byla žalobkyně prvním výrokem podle § 62 odst. 1 zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě (dále jen „zákon o státní službě“), ode dne doručení tohoto rozhodnutí zařazena mimo výkon služby. Druhým výrokem byl žalobkyni podle § 62 odst. 2 zákona o státní službě ode dne doručení tohoto rozhodnutí určen plat ve výši 80 % jejího měsíčního platu, tj. 35 432 Kč.

II. Obsah žaloby

2. V prvním žalobním bodě žalobkyně namítala, že úvaha žalovaného, podle které správní spis neobsahuje důkaz o účelovém zacílení organizační změny vůči žalobkyni, neboť zrušení jejího místa proběhlo v rámci širší reorganizace na Úřadu vlády, neobstojí. Tvrdila, že skutečnost, že se organizační změna dotkla i jiných služebních míst, nezabývá služební orgán odpovědnosti za individuální posouzení účelovosti zásahu vůči ní. Tvrdila, že žalovaný vůbec nereflektoval žádosti žalobkyně o doplnění dalších důkazů, které po nahlédnutí do spisu požadovala ve „Vyjádření Mgr. Římské po nahlédnutí do spisu ze dne ze dne 27. 3. 2025“, i když bylo zřejmé, že tyto dokumenty souvisely se správním řízením.
3. Dle žalobkyně žalovaný pominul obsahové hodnocení okolností, které by mohly nasvědčovat jejímu systematickému znevýhodňování, a to včetně časové souslednosti organizačních zásahů vůči ní. Tvrdila, že se žalovaný věcně nezabýval obsahem jejích sdělení a možným charakterem závažného porušení právních předpisů, a především nevzal v úvahu preventivní a ochrannou funkci zákona č. 171/2023 Sb., o ochraně oznamovatelů (dále jen „zákon o ochraně oznamovatelů“), zejména zákaz odvetných opatření (viz § 4 tohoto zákona).
4. Konečně žalobkyně poukázala na to, že závěry napadeného rozhodnutí jsou v rozporu s předchozím rozhodnutím žalovaného, podle kterého nedošlo k dostatečnému prošetření, zda se nejedná o pronásledování oznamovatele. Tvrdila, že k avizovanému prošetření nedošlo, Etická komise Úřadu vlády ČR toto odmítla šetřit. Služební orgán na předané oznámení nereagoval.
5. V druhém žalobním bodě žalobkyně namítala, že systemizace pro rok 2025, která byla schválena usnesením vlády ze dne 27. 11. 2024, č. 862, (dále jen „systemizace“) nesledovala zákonný účel, neboť jejím účelem bylo umožnit skončení jejího služebního poměru. Systemizace je tak nezákonná. Uvedené žalobkyně dovozovala z následujících skutečností: (1) žalobkyně byla opakovaně cílem šikanózního chování, včetně opakovaných pokusů o ukončení jejího služebního poměru, (2) systemizaci začal služební úřad připravovat nejpozději v měsíci listopadu 2024, tedy 3 měsíce poté, co jí služební orgán na toto místo zařadil, (3) ke zrušení služebního místa žalobkyně nebyly žádné věcné ani agendové důvody, (4) ve velmi krátké časové souslednosti vypsál služební orgán výběrové řízení na obsazení shodného služebního místa.
6. Vypořádání obdobné námitky v napadeném rozhodnutí považovala žalobkyně za formalistické. Dle žalobkyně žalovaný rezignoval na povinnost přezkoumat zákonnost a konkrétní dopady organizační změny na její služební poměr, včetně možného porušení zásad rovného zacházení a ochrany před diskriminací.

7. Účelovost zrušení svého služebního místa žalobkyně dovozovala i ze skutečnosti, že služebním úřadem tvrzená „racionalizace“ činností v rámci Oddělení analýz, finančního řízení a koordinace výzkumu, vývoje a inovací vyústila v zaměstnání několika zaměstnanců na dohody o pracích mimo pracovní poměr k zajištění aktualizace Analýzy stavu VaVaI. Uvedenou skutečnost služební orgán odmítl doložit s odůvodněním, že se to nijak netýká přezkumu napadeného rozhodnutí. Tato skutečnost dle žalobkyně dokládá, že k řádnému zajištění fungování daného oddělení vede pouze posílení personálních stavů, nikoliv rušení systemizovaných služebních míst.
8. *Ve třetím žalobním bodě* měla žalobkyně za to, že zrušení jejího služebního místa bylo odvetným opatřením namířeným proti ní. Služební orgán sledoval cíl skončení služebního poměru se žalobkyní v návaznosti na to, že se zákonným způsobem domáhala svých práv, a to za přispění a právní pomoci Odborového svazu státních orgánů a organizací, kterého je žalobkyně členkou. Služební orgán při přípravě systemizace nebyl veden žádnými důvody souvisejícími se zajištěním plnění svých úkolů a zvolil takový postup, který ji nedůvodně, nepřiměřeně a protiprávně zkrátil na jejích právech. Došlo tak k porušení povinností služebního orgánu (viz § 2 odst. 2 až 4 správního řádu).
9. *Ve čtvrtém žalobním bodě* žalobkyně tvrdila, že služební orgán porušil svou povinnost zjistit před rozhodnutím o zařazení mimo výkon služby, zda existuje vhodné služební místo, když s hledáním započal opožděně až 16. 12. 2024, tedy tři týdny před vydáním prvostupňového rozhodnutí. Ze spisu vyplývá, že služební orgán k datům 16. 12. 2024, 31. 12. 2024 a 6. 1. 2025 prověřoval volná služební místa v rámci Úřadu vlády ČR, přičemž dospěl k závěru, že žádné z nich není pro žalobkyni vhodné. Mezi zvažovanými místy byla např. místa v oblasti interního auditu (ID 30025773, 30111350), personalistiky (ID 30025724), mzdového účetnictví (ID 30025348) či protidrogové politiky (ID 30095973), která však dle služebního orgánu neodpovídala odbornému profilu žalobkyně nebo již byla zatížena vyhlášeným výběrovým řízením či obsazena. Místa v oboru služby Výzkum, vývoj a inovace ani Regionální rozvoj, odpovídající kvalifikaci žalobkyně, nebyla dle služebního orgánu k dispozici. Výběr byl navíc zužován požadavky na platovou třídu a specifické kvalifikace. Žalobkyně měla za to, že některá z těchto míst mohla být vhodná, což služební orgán bez bližšího zhodnocení odmítl. Žalobkyně tak měla za to, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, čímž došlo k porušení § 3 správního řádu.
10. Dle žalobkyně liknavý a formální přístup služebního orgánu zavdává důvodné pochybnosti o řádném postupu a svědčí o snaze formálně dostat zákonným požadavkům než o skutečné vůli žalobkyni v rámci státní služby dále zaměstnat. Tento přístup přitom nebyl ojedinělý, ale v případě žalobkyně se opakoval, jak dokládá i výrok kolegyně Mgr. H., který jí byl sdělen: „Už nikdo neví, jak se jí zbavit.“. Žalobkyně byla dlouholetou a zkušenou úřednicí s doloženou praxí, pochvalami a opakovanými odměnami za kvalitně vykonanou práci. Služební orgán tak měl vynaložit veškeré úsilí, aby pro ni zajistil adekvátní pokračování ve státní službě. To se však nestalo, čímž došlo k porušení zásady dobré správy a ke zpochybnění zákonnosti celého rozhodnutí.
11. *V pátém žalobním bodě* žalobkyně namítala, že žalovaný postupoval v rozporu s § 62 odst. 3 zákona o státní službě a v rozporu s principy dobré správy dle § 4 odst. 3 a § 6 správního řádu. Tvrdila, že žalovaný po dobu několika měsíců (prosinec až květen) nevyvinul žádnou prokazatelnou aktivitu, která by směřovala k nalezení jiného vhodného služebního místa pro žalobkyni. Žalobkyně sama musela opakovaně iniciovat komunikaci, aktivně se

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

dožadovat přehledu volných míst a žádat o převedení. Přesto jí nebyly ze strany žalovaného sděleny žádné konkrétní důvody, proč nemohla být převedena na místa, která si na základě svých zkušeností a kvalifikace sama vyhodnotila jako vhodná (viz ID 30025773, ID 30111350, ID 30025772). Žádná objektivní ani písemná zdůvodnění odmítnutí těchto míst jí nebyla nikdy předložena.

12. Konečně namítala, že rozhodnutí služebních orgánů byla vydána za účinnosti novely zákona o státní službě provedené zákonem č. 448/2024 Sb., která s účinností od 1. 1. 2025 zásadně zkrátila dobu zařazení mimo výkon služby z organizačních důvodů podle § 74 odst. 1 písm. g) zákona o státní službě z původních šesti měsíců na tři. V návaznosti na tuto změnu došlo rovněž ke snížení odbytného. Tvrdila, že navzdory této nové právní úpravě nedošlo k žádné odpovídající změně v přístupu služebních orgánů, kdy nedošlo k zintenzivnění jejich úsilí o nalezení vhodného volného služebního místa pro žalobkyni. Naopak služební orgány pokračovali v liknavém postupu, který v konečném důsledku žalobkyni zkrátil jak na jejich možnostech dalšího uplatnění ve státní službě, tak na jejich nárocích sociálního charakteru. Celkový přístup žalovaného byl nepřiměřeně formální, pasivní a nezákonný.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě

13. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný setrval na stanovisku uvedeném v napadeném rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
14. Žalovaný uvedl, že uspořádání organizační struktury je věcí služebního úřadu a v něm učiněných manažerských rozhodnutí, který má v mezích zákona široký prostor pro uspořádání své organizační struktury dle aktuálních potřeb. K tomu žalovaný odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 10. 10. 2019, č. j. 11 Ad 17/2018-66, a související rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2020, č. j. 4 Ads 423/2019-70.
15. Žalovaný ze spisového materiálu, konkrétně z komentáře k návrhu systemizace Úřadu vlády České republiky, zjistil, že služební místo žalobkyně bylo zrušeno s ohledem na požadavek hospodárného řízení státní správy. V předchozí systemizaci k 1. 7. 2024 byly přeskupeny odpovědnosti a agendy v rámci oddělení analýz, finančního řízení a koordinace výzkumu, vývoje a inovací. Na rušeném místě byly vykonávány agendy, které souvisely s mezinárodními aktivitami. Tyto agendy byly v rámci racionalizace a koncentrace mezinárodních agend soustředěny na jiné systemizované místo. Zajišťovaná agenda na rušeném služebním místě je pouze agenda velkých výzkumných infrastruktur ve vysoké míře analytického detailu, nicméně tyto agendy mají být dle Úřadu vlády ČR v gesci a správě Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy. Agenda bude funkčně zajištěna při úspoře nákladů v rámci stávajícího oddělení. Úřad vlády ČR považuje dle daného komentáře za prioritní posílit agendu hodnocení programů účelové podpory.
16. K námitkám žalobkyně, že skutečným důvodem zrušení daného služebního místa byla snaha ji pronásledovat, žalovaný uvedl, že se ve spisovém materiálu nenachází žádný doklad toho, že by zrušení daného služebního místa mělo být vůči žalobkyni účelové a adresné. Z návrhu systemizace i ze služebního předpisu č. 10/2024 vyplývá, že v rámci služebního úřadu docházelo k širším a rozsáhlejšími změnám, které nevyvolávají dojem adresnosti právě ve vztahu k žalobkyni. Pokud tedy za daného stavu dospěl služební orgán k závěru o zrušení daného služebního místa, nebyla dle žalovaného tato změna účelová a zaměřená účelově vůči žalobkyni. V rámci odůvodnění návrhu změny systemizace bylo vysvětleno, proč bylo dané služební místo rušeno, samotný výběr konkrétního rušeného místa v rámci oddělení, resp. přesun konkrétních vykonávaných úkolů mezi služebními místy a pracovníky v rámci

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

oddělení je věcí manažerského rozhodnutí v rámci řízení služebního úřadu. Žalovaný není oprávněn přezkoumávat otázku hospodárnosti ani zajištění dostatečné kapacity pro zpracování analýzy stavu VaVaI a mezinárodního srovnání.

17. Danou změnu organizační struktury vnímá žalovaný jako manažerské rozhodnutí učiněné dle aktuálních potřeb služebního úřadu, které bylo ze strany služebního orgánu přinejmenším uvěřitelným způsobem odůvodněno.
18. K námitkám žalobkyně ohledně možnosti jejího převedení na jiné služební místo žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí (viz str. 11 až 16), ve kterém se zabýval otázkou posouzení vhodnosti konkrétně označených služebních míst pro převedení žalobkyně, přičemž se ztotožnil se závěrem služebního orgánu, že žádné služební místo nebylo pro převedení žalobkyně vhodné.
19. K postupu služebního orgánu po vydání napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že dané skutečnosti nemohly být předmětem napadeného rozhodnutí.
20. Dále žalovaný v obecné rovině uvedl, že pokud by měla žalobkyně za to, že došlo po jejím zařazení mimo výkon služby k nezákonnému skončení služebního poměru, resp. měla být převedena na některé z jí zmiňovaných služebních míst (ID 30025773, ID 30111350, ID 30025772), má možnost v případě skončení služebního poměru dle § 74 odst. 1 písm. g) zákona o státní službě podat ve věci správní žalobu. Dané námitky tedy směřují mimo předmět řízení o zařazení mimo výkon služby z organizačních důvodů.
21. K tvrzení žalobkyně o pronásledování a diskriminaci její osoby žalovaný uvedl, že ze spisového materiálu nelze takové závěry vyvodit. Spisový materiál ve věci neobsahuje jediný doklad, kdy by stížnosti žalobkyně na jednání vůči ní ve formě šikany či bossingu byly shledány oprávněnými. Stížnosti podané žalobkyní v roce 2023, které nyní dokládá k žalobě a které nebyly součástí jejího odvolání proti napadenému rozhodnutí, směřovaly na nevhodné chování v průběhu skončení služebního poměru ve zkušební době, ke kterému nedošlo. V podkladech doložených žalobkyní k žalobě je i vyřízení stížnosti podané dne 28. 9. 2023. Pokud žalobkyně nesouhlasila s vyřízením stížnosti, nebo dle jejího názoru nebylo vyřízení kompletní, mohla podat žádost o přesetření vyřízení stížnosti nadřízenému služebnímu orgánu. Uvedené ale žalobkyně neučinila.
22. Žalovaný neshledal existenci důkazů pro tvrzení žalobkyně o porušení práva člena odborové organizace, rovněž nedošlo k porušení dalších práv, na které žalobkyně dále pouze obecně odkazuje.
23. K otázce možné zaujatosti správních orgánů vůči žalobkyni žalovaný uvedl, že služební orgán v minulosti rozhodnutím ze dne 26. 8. 2024, č. j. 35377/2022-UVCR-41, rozhodl o převedení žalobkyně na jiné služební místo, rozhodnutím ze dne 17. 4. 2023, č. j. 35377/2022-UVCR-15, rozhodl v prvním stupni o určení právního vztahu v její prospěch či v rámci služebního hodnocení ze dne 14. 3. 2024 byl výkon její služby hodnocen jako dobrý, což dle názoru žalovaného vyvrací závěr žalobkyně o systematické zaujatosti služebního orgánu vůči její osobě.
24. Stejně tak žalovaný v minulosti svým rozhodnutím č. j. MV-26947-3/SR-2024 ze dne 16. 4. 2024, vyhověl odvolání žalobkyně a na jeho podkladě zrušil rozhodnutí služebního orgánu o zařazení žalobkyně mimo výkon služby z organizačních důvodů a věc vrátil služebnímu orgánu k novému projednání. Tedy i žalovaný již v minulosti rozhodl ve prospěch žalobkyně.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

25. K tvrzení žalobkyně, že jí náleží ochrana oznamovatele dle zákona o ochraně oznamovatelů, žalovaný uvedl, že neshledává, že by dosavadní stížnosti žalobkyně na tvrzené šikanózní jednání vůči ní měly z hlediska obsahu charakter oznámení dle důvodů vyjmenovaných v § 2 odst. 1 zákona o ochraně oznamovatelů. Tvrzené oznámení, jak vyplývá z žaloby, bylo podáno v roce 2023 pro podezření na neslušné, arogantní až šikanózní chování vůči žalobkyni a dále na podezření na protiprávní ukončení služebního poměru žalobkyně ve zkušební době. Oznámení bylo prošetřeno prošetřovatelem a k ukončení služebního poměru ve zkušební době pro chybně určenou dobu zkušební doby nedošlo. Nadto uvedené oznámení bylo podáno 22. 3. 2023, tedy téměř dva roky před vydáním napadeného rozhodnutí, a tedy dle názoru žalovaného nemůže naplnit ani požadavek časové souvislosti oznámení s možnou aplikací odvetného opatření na oznamovatele. I pokud by však postavení oznamovatelky hypoteticky měla, měl by služební orgán povinnost ji jako státní zaměstnankyni, která je na překážkách z důvodu zrušení služebního místa, na kterém byla dříve zařazena v důsledku změny systemizace, převést na vhodné volné služební místo, a pokud by takové služební místo neexistovalo, tak rozhodnutím zařadit mimo výkon služby z organizačních důvodů. Ponechání státního zaměstnance na překážkách se v takovém případě nejvíce jeví jako účel a žádoucí forma ochrany oznamovatele, neboť o převedení na jiné služební místo, resp. zařazení mimo výkon služby z organizačních důvodů, existuje pro danou situaci zákonem přesně předvídaný postup.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

26. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
27. Soud o podané žalobě uvážil následovně:
28. Podstatu sporu mezi účastníky řízení lze shrnout tak, že žalobkyně je přesvědčena, že služebním orgánem provedená systemizace, v důsledku které byla žalobkyně zařazena mimo výkon služby z organizačních důvodů, nesledovala legitimní cíl, neboť existují konkrétní skutečnosti svědčící o účelovém zrušení jejího služebního místa. Tyto skutečnosti žalobkyně spatřovala zejména v průběhu svého služebního poměru [viz zejména opakované pokusy o ukončení služebního poměru žalobkyně a časová souslednost (příprava systemizace po 3 měsících, kdy byla žalobkyně na dané místo zařazena)] a dále v tvrzené šikaně a bossingu, ke kterým mělo docházet. Žalobkyně měla rovněž za to, že neexistovaly žádné důvody pro zrušení jejího služebního místa. Žalovaný s tvrzením žalobkyně nesouhlasil.
29. Soud úvodem připomíná ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu zabývající se povahou systemizace (viz zejména rozsudek ze dne 9. 10. 2019, č. j. 8 Ads 301/2018-45, č. 3945/2019 Sb. NSS), podle které změnou systemizace služebních míst, ani změnou organizační struktury konkrétního služebního úřadu nedochází k přímému dotčení (či zkrácení) na právech konkrétního státního zaměstnance, a to ani v situaci, kdy změna systemizace a změna organizační struktury ruší taková služební místa, že je možné určit konkrétní osoby, jichž se dotkne. Přestože je to právě změna systemizace i změna organizační struktury, která na samém počátku vede k takovému dotčení (ostatně právě to je cílem těchto změn), jde o dotčení nepřímé. Oba akty, tj. jak změna systemizace služebních míst, tak i změna organizační struktury mají povahu interních organizačních aktů, kterými se projevuje organizační moc nadřízených funkcionářů organizovat výkon veřejné správy v

rámcí konkrétních správních úřadů. Tyto obecné interní organizační akty tak dopadají na předem neurčitý okruh adresátů, neboť obecnost je zde dána tím, že subjekty regulace jsou vymezeny definičními znaky a nikoli určením (výčtem) jejich prvků – tuto obecnost nemůže změnit ani to, že se týká jen určitého počtu subjektů práva.

30. Schválení systemizace či úpravu organizační struktury služebního úřadu přezkoumává soud jako podkladové akty ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s. teprve v řízení o žalobě proti rozhodnutí ve věcech státní služby (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2019, č. j. 6 Ads 167/2018-31, ze dne 15. 9. 2020, č. j. 4 Ads 423/2019-70). K věcnému přezkumu schválené systemizace Nejvyšší správní soud uvedl, že konkrétní podoba uspořádání organizační struktury služebních úřadů je věcí manažerského rozhodování příslušných funkcionářů, jež se řídí aktuálními potřebami. Správní soudy proto zpravidla nemohou zkoumat důvody, účelnost, vhodnost a věcné parametry zvolené organizační struktury, resp. činí tak pouze ve výjimečných případech. Správní soudy jsou oprávněny toliko posoudit, zda změny systemizace a organizační struktury byly schváleny zákonným způsobem, zda sledovaly legitimní cíl a zda neexistovaly konkrétní skutečnosti svědčící o účelovosti zvoleného postupu či o šikanózním nebo diskriminačním jednání ze strany služebního orgánu.
31. Soud shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. Podle ustálené judikatury správních soudů je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006-63), nevypovídá se se všemi odvolacími námitkami (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71) či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč ji považuje za lichou, mylnou nebo vyvrácenou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44). Nepřezkoumatelné pro nedostatek skutkových důvodů pak může být rozhodnutí pro takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tam, kde správní orgán založil rozhodovací důvody na skutečnosti v řízení nezjišťované nebo zjištěné v rozporu se zákonem, případně není-li zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.
32. Ze správního spisu předloženého žalovaným vyplývá, že žalobkyně již v průběhu správního řízení namítala účelovost provedené systemizace. Konkrétně žalobkyně v podaném odvolání poukazovala na to, že provedená systemizace je v pořadí třetím pokusem o ukončení jejího služebního poměru, přičemž všechny tyto pokusy žalobkyně v podaném odvolání podrobně popsala, včetně časové souslednosti mezi zařazením žalobkyně na poslední ze služebních míst a jeho zrušením. Současně provedenou systemizaci žalobkyně spojovala s šikanou, bossingem a diskriminací ze strany vedoucího odboru. I v tomto případě žalobkyně zcela jednoznačně popsala, v čem měla šikana a bossing spočívat (např. zamítnutí žádosti žalobkyně o dovolenou nebo o rezervaci školení, nemožnost opustit místnost, nucení ke komunikaci křikem, vykuřování kanceláře žalobkyně šálvějí bílou, sdělení o pokřiveném vnímání žalobkyně, zadávání nepotřebných úkolů apod.). Žalobkyně rovněž v podaném odvolání upozornila, že její stížnosti, které se týkaly závažných forem šikany, nebyly žádným způsobem vyřízeny.
33. Žalovaný na námitky žalobkyně reagoval poukazem na manažerské rozhodnutí služebního úřadu. Tvrzenou šikanou a bossingem se pak žalovaný zabýval na straně 10 napadeného rozhodnutí a žalobkyni pouze sdělil, že „ze spisového materiálu nelze takové závěry vyvodit.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

Spisový materiál neobsahuje jediný doklad, kdy by stížnosti účastnice řízení na jednání vůči ní ve formě šikany či bossingu byly shledány oprávněnými“.

34. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že se žalobkyni nedostalo náležité odpovědi na jí uplatněné námitky. Jestliže totiž žalobkyně namítala účelovost provedené systemizace z výše popsaných důvodů, bylo povinností služebního orgánu se těmito tvrzeními odpovídajícím způsobem zabývat a žalobkyni přezkoumatelným způsobem sdělit, proč tato tvrzení nepovažuje za důvodná. To však žalovaný neučinil. Za uvedeného stavu věci soud dospěl k závěru, že žalovaný zatížil své rozhodnutí vadou spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.
35. Soud dále dospěl k závěru, že žalovaný zatížil své rozhodnutí vadou, která brání jeho věcnému přezkumu ze strany soudu. Protože se žalovaný nikterak nezabýval materiálním posouzením tvrzení žalobkyně o účelovosti systemizace z důvodu šikany a bossingu, nejsou součástí správního spisu, který byl předložen soudu, podklady, na základě kterých by bylo možné námitky žalobkyně posoudit. Žalovaný tedy v tomto ohledu nedostatečným způsobem zjistil skutkový stav, neboť důvodnost tvrzení žalobkyně nelze s ohledem na podklady obsažené ve správním spise vůbec posoudit, tedy porušil povinnost dle § 3 správního řádu zjistit stav věci bez důvodných pochybností. Za tímto účelem přitom bude třeba zásadního doplnění spisového materiálu, a to nejenom o podání, kterých se žalobkyně dovolávala v odvolání a v žalobě, ale rovněž i o podklady, vážící se ke způsobu vyřízení těchto podání. Soud zdůrazňuje, že bylo povinností žalovaného tvrzení žalobkyně náležitě prověřit.
36. Na výše uvedeném závěru nic nemění skutečnost, že obsahem spisového materiálu je „*Písemná zpráva o průběhu a výsledcích prošetření*“ ze dne 27. 9. 2023, č. j. 15135/2023-29, kterou žalobkyně přiložila k odvolání ze dne 11. 1. 2024. Na základě tohoto podkladu bylo reagováno pouze na některá podání žalobkyně. Nadto uvedená zpráva poukazuje na opakovaná a přinejmenším nevhodná chování představeného žalobkyně.
37. Na základě shora uvedeného soud shrnuje, že žalovaný zatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nedostatek důvodů, neboť se přezkoumatelným způsobem nezabýval námitkami žalobkyně, ve kterých dovozovala účelovost provedené systemizace z průběhu jejího služebního poměru a tvrzené šikany a bossingu, a zcela pominul argumentaci žalobkyně. Tím, že námitku šikany a bossingu zcela opomenul, a tedy neobstaral a do spisu nezaložil podklady potřebné k jejím posouzení, na základě kterých by bylo možno usuzovat na (ne)oprávněnost tvrzení žalobkyně, zároveň žalovaný zatížil napadené rozhodnutí vadou řízení podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť skutkový stav za tohoto stavu věci vyžaduje zásadní doplnění, bez kterého nelze závěr o důvodnosti žalobní argumentace, učinit.
38. Pro úplnost soud akcentuje, že v projednávané věci by k náležitému zjištění skutkového stavu věci bylo zapotřebí rozsáhlého a zásadního doplnění dokazování, přičemž tento postup by byl rozporný s § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Žalobkyni by se nadto vypořádání její klíčové argumentace a odvolacích námitek poprvé dostalo až ze strany správního soudu, což nelze připustit. Soudu tak nezbyvá než konstatovat, že s ohledem na shora vytčená pochybení žalovaného se prozatím nemohl zabývat věcným přezkumem napadeného rozhodnutí, resp. samotným posouzením účelovosti provedené systemizace. Za této situace soud považuje za předčasné se vyjadřovat i k dalším námitkám žalobkyně.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

39. Protože soud shledal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a protože skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění, zrušil napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán názorem soudu.
40. V dalším řízení bude na žalovaném, aby nejprve doplnil spisový materiál o podklady vztahující se k tvrzení žalobkyně o šikaně a bossingu a následně, aby přezkoumatelným způsobem vypořádal související námitky žalobkyně, a to i s ohledem na tvrzení, která žalobkyně uplatnila v podané žalobě.
41. Pro úplnost soud konstatuje, že nepřehlédl návrh žalobkyně na zrušení prvostupňového rozhodnutí. Tento postup však soud v projednávané věci neshledal potřebným. Bude na žalovaném, aby posoudil, zda vady vytýkané zdejším soudem odstraní sám, či zda za tímto účelem přistoupí k zrušení prvostupňového rozhodnutí a věc služebnímu orgánu vrátí k novému pojednání.
42. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla plný úspěch žalobkyně a soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni ve stanovené lhůtě náhradu nákladů řízení. Náklady žalobkyně představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě do rukou jejího zástupce, tj. Odborového svazu státních orgánů a organizací.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 26. listopadu 2025

Milan Tauber v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.